

Исно-то утро покры ся съ облаци, день-атъ бѣше мрачкавъ, але ни кашка дѣждъ не капнѣ на земѣ-тѣ. Така и младо-то чело Райнино покры ся съ мракъ, очи-тѣ и' ся налѣхѣ со слъзи, але ни една слъза не капнѣ на грѣди-тѣ и'.

День-атъ ся заче съ народнѣ веселѣж. Сичкы-атъ градъ свѣтнѣж, съборна-та църква и царевы-тѣ дворове треперѣхѣ въ пламѣкъ, на полянѣ-тѣ народ-атъ ся веселаше около бѣчевы съ вино.

Въ това врѣме Райна ся облачаше въ злато-тѣканы новы дрехы, другаркы-тѣ и' расплетохѣ моминскѣ-тѣ и' косѣ и ѣж заплетохѣ пакъ въ двѣ косы, окачихѣ и' златенъ тель, на грѣди тѣ и' забодохѣ безцѣнѣ звѣздѣ, на шиѣ-тѣ и' —огърлицѣ отъ скѣпѣ бисерѣ, прѣмѣннѣхѣ ѣж съ многоцѣнны прѣстяны, съ обичѣ и съ гривны.

Райна не продума ни едно слово. Неда дрѣжаше порфирѣ за да ѣж метне на плѣщи-тѣ и', нажалено глѣдаше и скрѣбѣше, але не смѣаше да плаче. Тула стоаше съ було-то, коѣ-то доврѣшаше прѣмѣнѣ-тѣ на невѣстѣ-тѣ, като Морана, готова да метне вѣже-то на шиѣ-тѣ на онѣж момѣ, коѣ-то идолопоклонници-